

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 67/05-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. apríla 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Miroslava Petríka, bytom H., zastúpeného advokátkou JUDr. B. I., Advokátska kancelária, S., vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a porušenia práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Senica v konaní pôvodne vedenom na Okresnom súde Skalica pod sp. zn. 5 C 117/02 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Miroslava Petríka **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 30. marca 2005 doručené podanie Miroslava Petríka, bytom H. (ďalej len „sťažovateľ“), označené ako „*Sťažnosť podľa článku 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky*“ vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a porušenia práva na prejednanie veci

v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Senica (ďalej aj „okresný súd“) v konaní pôvodne vedenom (pred zlúčením s Okresným súdom Senica od 1. januára 2005) na Okresnom súde Skalica pod sp. zn. 5 C 117/02.

1. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol:

„I. Ja sťažovateľ som dňa 22. 10. 2002 na Okresnom súde v Skalici podal žalobu o náhradu škody z ublíženia na zdraví. Konanie sa vedie pod č. 5 C 117/02.

II. Prvé pojednávanie sa uskutočnilo dňa 6. 5. 2003. Dňa 31. 3. 2004 mi bolo doručené uznesenie o tom, že konanie sa prerušuje až do právoplatnosti skončenia veci vedenej pred OS Skalica pod č. 2 T 54/01. Dňa 20. 10. 2004 som urgoval Okresný súd v Skalici a žiadal som o oznámenie, čo s predmetnou vecou je a že sa vo veci nič nedeje. Urobil som to prostredníctvom právnej zástupkyne. Odpoveď na túto žiadosť mi do dnešného dňa vôbec neprišla a pojednávanie do dnešného dňa nebolo nariadené.

III. Z hora uvedených skutočností vyplýva, že došlo k porušeniu článku 48 Ústavy SR ako aj článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a to z nasledujúcich dôvodov:

- 1. Okresný súd v Skalici t. č. v Senici svojim konaním evidentne spôsobil prietahy v konaní.*
- 2. Vec nie je fakticky zložitá.*
- 3. Správanie sťažovateľa bolo počas celého konania aktívne a súčinné.“*

2. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd «... prijal túto sťažnosť na konanie a následne vyniesol rozhodnutie, v ktorom bude konštatovať „v konaní Okresného súdu v Skalici t. č. v Senici došlo k porušeniu článku 48, ods. 2 Ústavy SR a článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a priznáva sťažovateľovi primerané zadosťučinenie v sume 50 000,- Sk.“» Súčasne žiadal priznať náhradu trov konania.

3. Ústavný súd dopytom na okresnom súde zistil, že:

a) uznesením č. k. 5 C 117/02-26 z 9. marca 2004, ktoré nadobudlo právoplatnosť 16. apríla 2004, bolo podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho

poriadku konanie v posudzovanej veci prerušené „do právoplatnosti skončenia veci vedenej pred Okresným súdom Skalica pod č. k. 2 T 54/01“, a to z dôvodu, že „na Okresnom súde Skalica prebieha trestné konanie proti obžalovanému T. O., ... v súvislosti s predmetnou dopravnou nehodou. Čo do vzniku škody a príčinnej súvislosti so škodou a protiprávnym konaním závisí od rozhodnutia v tejto trestnej veci rozhodnutie v danej veci.“

b) okresný súd listom č. k. SI-5 C 117/02 z 18. marca 2005 informoval právnu zástupkyňu sťažovateľa, že „... v konaní zatiaľ nie je možné pokračovať, nakoľko vec... SI- 2 T 54/01 nie je právoplatne skončená“ (okresný súd v tom čase v trestnej veci zisťoval okruh dedičov poškodenej a po jeho ustálení bude vytýčené hlavné pojednávanie).

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal (...).

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec (...) prerokovala bez zbytočných prietahov (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru „Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola (...) v primeranej lehote prejednaná (...)“.

Podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku „pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak ... prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet“.

Podľa ustanovenia § 111 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku „Ak je konanie prerušené, nevykonávajú sa pojednávania a neplynú lehoty podľa tohto zákona. Ak sa v konaní pokračuje, začínajú lehoty plynúť znova“.

Podľa ustanovenia § 111 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku „Ak je konanie prerušené podľa § 109, súd urobí všetky potrebné opatrenia, aby sa odstránili prekážky, ktoré spôsobili prerušenie alebo pre ktoré prerušenie trvá. Len čo odpadne prekážka, pre ktorú sa konanie prerušilo, pokračuje súd i bez návrhu“.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (napr. III. ÚS 199/02).

III.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. SI – 5 C 117/02 boli porušené ním označené základné práva.

Keďže sťažovateľ bližšie nešpecifikoval (neoznačil) obdobia, v ktorých okresný súd konal s priet'ahmi, pri posudzovaní tvrdení sťažovateľa ústavný súd rozhodol z obsahu sťažnosti a k nej pripojených písomností a tiež zo skutočností zistených na okresnom súde (pozri bod 3 II. časti odôvodnenia).

V období pred prerušením konania (t. j. od nápadu veci 22. novembra 2002 do 9. marca 2004) sa uskutočnilo 6. mája 2003 pojednávanie. Aj v prípade, že by okresný súd nevykonal po termíne pojednávania žiadny úkon smerujúci k rozhodnutiu vo veci samej, nebolo by možné kvalifikovať postup okresného súdu v tomto období (t. j. od 6. mája 2003 do 9. marca 2004, keď bolo vydané uznesenie o prerušení konania) v trvaní desiatich mesiacov v konkrétnych okolnostiach danej veci (do právoplatného skončenia trestného konania vedeného pod sp. zn. 2 T 54/01) za taký postup, ktorý by spôsobil porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov. Pri hodnotení tohto obdobia ústavný súd vychádzal zo svojej konštantnej judikatúry (napr. I. ÚS 35/01, II. ÚS 21/02, III. ÚS 102/02), podľa ktorej ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama o sebe ešte nemusí znamenať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Predmetná doba vzhľadom na celkovú dĺžku doterajšieho konania (dva a pol roka) s prihliadnutím na dosiaľ trvajúce prerušenie konania (najmä jeho dôvody), v konečnom dôsledku nie je dobou, ktorá by odôvodňovala kvalifikovať doterajší postup okresného súdu ako konanie s priet'ahmi.

Prerušenie konania v posudzovanej veci do právoplatného rozhodnutia vyššie uvedenej trestnej veci, ktorého výsledok bude mať podstatný význam (pozri bod 3 I. časti odôvodnenia) na rozhodnutie vo veci sp. zn. SI-5 C 117/02, nepovažuje ústavný súd za taký postup, ktorý by odôvodňoval jeho hodnotenie ako postup spôsobujúci prieťahy v konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nečinnosť súdu v dôsledku existencie zákonnej prekážky jeho postupu, tak ako je to v danom prípade, neposudzuje ako zbytočné prieťahy v súdnom konaní (napr. I. ÚS 34/03, III. ÚS 42/02).

Vychádzajúc z uvedených skutočností zastáva ústavný súd názor, že prípadné prijatie sťažnosti na ďalšie konanie by v konečnom dôsledku nevedlo k zisteniu takých nedostatkov v postupe okresného súdu, ktoré by odôvodňovali vyslovenie porušenia sťažovateľom označených základných práv. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť spočívajúcu v tom, že celková dĺžka doterajšieho konania (dva a pol roka) spolu s prerušením konania z už vopred uvedených dôvodov vylučuje, aby konanie sp. zn. SI-5 C 117/02 bolo možné pokladať za konanie so zbytočnými prieťahmi.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. apríla 2005